

РЕШЕНИЕ

№ 7038

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5942** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“, депозирана чрез процесуалния ѝ представител юрк. П. П. срещу решение № 20114295 от 12.05.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 2836 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Касаторът - Дирекция „Инспекция по труда“, не се представлява в проведеното открито съдебно заседание.

Ответникът - [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Д.Т., не се явява в съдебно заседание, но чрез подадан отговор на касационната жалба и в следствие депозирана молба, в която е изложено становище по същество на спора, оспорва касационната жалба и моли решението на СРС, като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила. Претендира разноси по делото.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с

обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № 22-006513/06.02.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което е наложена имуществена санкция на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. с чл. 415, ал.1 от КТ в размер на 5000 лева за извършено административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда от страна на [фирма].

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че към дата на извършващата последваща проверка дружество не е изпълнило даденото му задължително предварително предписание по обективни причини, независещи от него. Прието е, че не е извършено от обективна страна нарушение, доколкото дружеството – ответник по касация е направило всичко възможно за изпълнение на предписанието за изплащане на трудово възнаграждение на В.М. за м. 05.2019 г.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал. 1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за липса на елемента обективност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ е императивна, като нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, а неспазването на задълженията произтичащи от нея,

дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, то след изтичане крайния срок за изпълнението му се счита за извършено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. Няма спор, че предписанието за изплащане на трудово възнаграждение на В.М. за м. 05.2019 г. не е било изпълнено в срока до 05.11.2019 г. Неизпълнението на това предписание, както правилно е констатирано от СРС се дължи на обстоятелства стоящи извън волята на работодателя. Последният, с оглед ангажираните по делото доказателства, безспорно е проявил инициативност и е направил всичко необходимо в определения му за това срок да изпълни предписаното му от страна на административният орган.

Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева за касационната инстанция.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20114295 от 12.05.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 2836 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

ОСЪЖДА ИА „Главна инспекция по труда“ да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноски по делото в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

